

Nr druku **264-1**
Projekt Prezydenta Miasta
z dnia **22.10.2007** r.
Wpłynęło do Biura Rady Miasta
w dniu

Uchwała Nr
Rady Miasta Lublin
z dnia

**w sprawie nadania nazw ulicom położonym w granicach
administracyjnych miasta Lublin**

Na podstawie art.18 ust.2 pkt 13 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (j. t. Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591 z późn. zmianami) – Rada Miasta Lublin uchwała, co następuje :

§ 1

1.Ulicy oznaczonej nr 1 na załączniku graficznym stanowiącym integralną część uchwały, nadaje się nazwę **:ul. Generała Augusta Fieldorfa.**

2.Ulicy oznaczonej nr 2 na załączniku graficznym stanowiącym integralną część uchwały, nadaje się nazwę: **ul. Rotmistrza Witolda Pileckiego.**

§ 2

Wykonanie uchwały powierza się Prezydentowi Miasta Lublin .

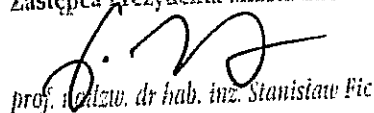
§ 3

Uchwała wchodzi w życie po upływie 30 dni od daty jej podjęcia .

§ 4

Prezydent Miasta podaje niniejszą uchwałę do publicznej wiadomości przez rozplakatowanie obwieszczenia oraz opublikowanie w miejscowej prasie .

Zastępca Prezydenta Miasta Lublin

prof. i.c.dzw. dr hab. inż. Stanisław Fic

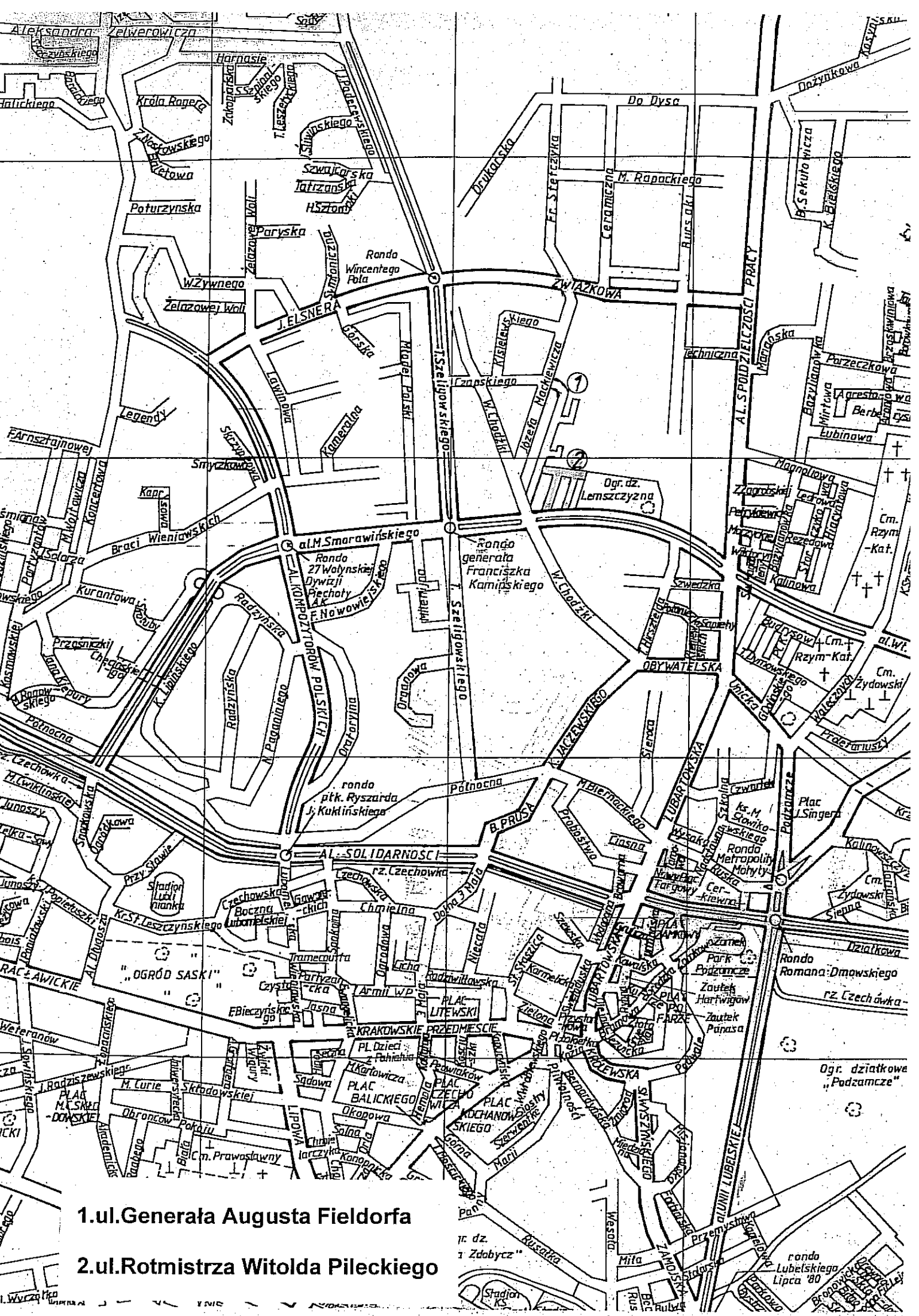
Przewodniczący
Rady Miasta

DYREKTOR WYDZIAŁU

mgr inż. Andrzej Sedziński

RADCA PRAWNY

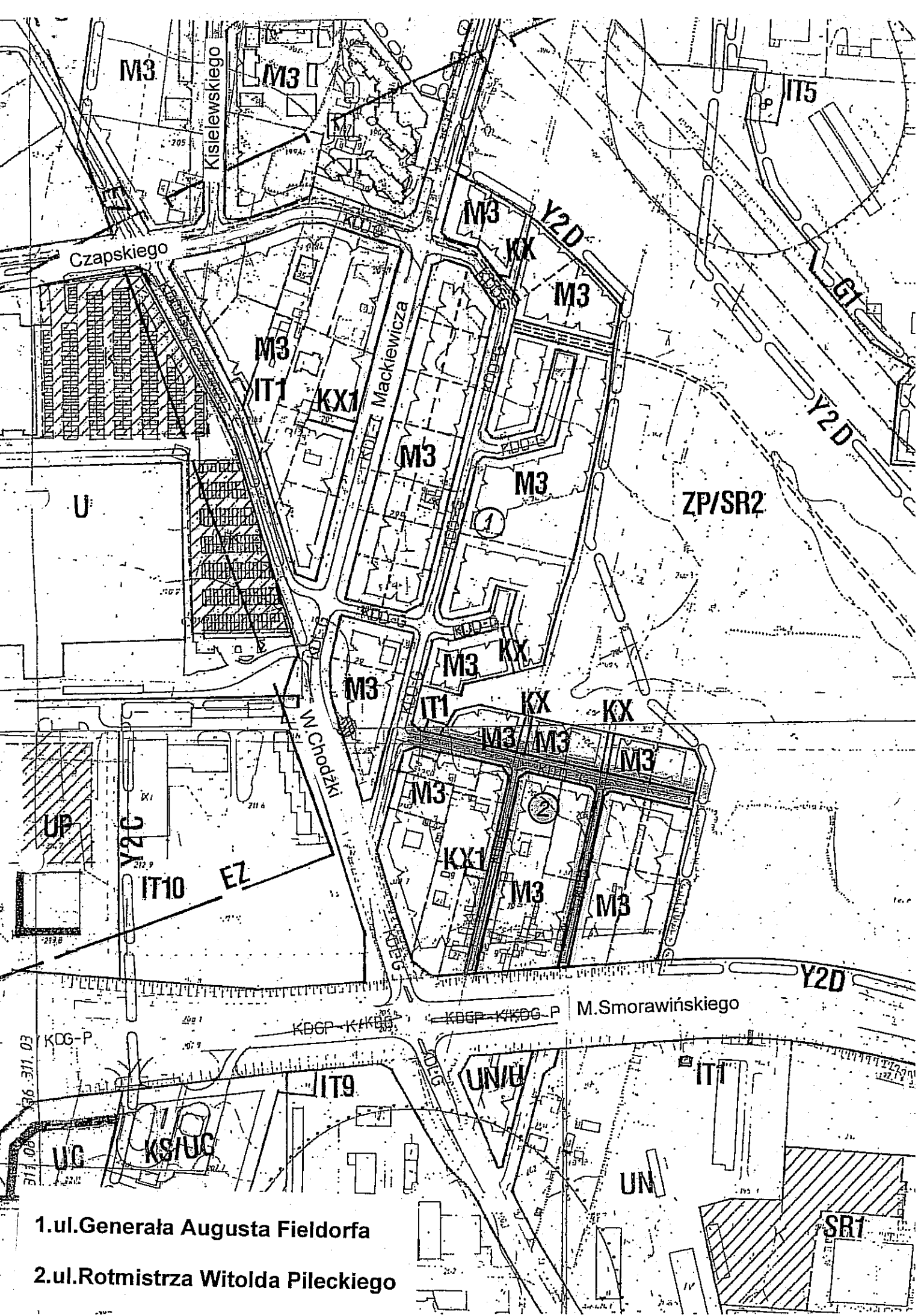
Henryk Mazur
Lb - 498

1. ul. Generała Augusta Fieldorfa

2. ul. Rotmistrza Witolda Pileckiego

nr. dz.
"Zdobycze"

1. ul. Generała Augusta Fieldorfa

2. ul. Rotmistrza Witolda Pileckiego

UZASADNIENIE

August Fieldorf urodził się 20 marca 1895 w Krakowie. Tamże ukończył szkołę męską, a następnie I Męskie Seminarium. W 1910 wstąpił do Strzelca, gdzie ukończył szkołę podoficerską.

W 1914 zgłosił się na ochotnika do formowanej I Brygady Legionów. Wraz z nimi wyruszył na front rosyjski. W 1916 został awansowany do stopnia sierżanta, a w 1917 skierowany do szkoły oficerskiej.

Po kryzysie przysięgowym wcielony do armii austriackiej i przeniesiony na front włoski. Zdezerterował i w sierpniu 1918 zgłosił się do Polskiej Organizacji Wojskowej w rodzinnym Krakowie.

Od listopada 1918 w szeregach Wojska Polskiego, początkowo jako dowódca plutonu, a od marca 1919 dowódca kompanii CKM. W latach 1919-1920 uczestniczył w kampanii wileńskiej. Po wybuchu wojny polsko-bolszewickiej w randze dowódcy kompanii brał udział m.in. w wyzwaniu Dyneburga, Żytomierza i w wyprawie kijowskiej.

Po wojnie pozostał w służbie czynnej. W 1928 został awansowany na majora i przeniesiony do służby w 1. Pułku Piechoty Legionów na stanowisku dowódcy batalionu. W 1935 został przeniesiony na stanowisko dowódcy samodzielnego batalionu granicznego "Troki" w pułku KOP "Wilno". W 1935 r. powierzono mu dowództwo Samodzielnego baonu Korpusu Ochrony Pogranicza "Troki". W rok później został awansowany do stopnia podpułkownika.

Niedługo przed wybuchem II wojny światowej mianowany dowódcą 51. Pułku Strzelców Kresowych, w ramach 21. Dywizji WP (dowodził nim w czasie kampanii wrześniowej 1939).

W wojnie obronnej przeszedł cały szlak bojowy 12 Dywizji Piechoty. Po jej rozbiciu spróbował przedostać się do Francji, jednak został zatrzymany na granicy słowackiej i internowany w październiku 1939. W kilka tygodni później zbiegł z obozu internowania i przez Węgry przedostał się na zachód, gdzie zgłosił się do tworzącej się polskiej armii.

We Francji ukończył kursy sztabowe i został awansowany na pułkownika w maju 1940 roku. We wrześniu tego roku jako pierwszy emisariusz został przerzucony do kraju.

Początkowo działał w warszawskim Związku Walki Zbrojnej, a od 1941 w Wilnie i Białymstoku. W sierpniu 1942 został mianowany dowódcą Kedywu KG AK, a w lipcu 1944 został mianowany zastępcą dowódcy Armii Krajowej, gen. Leopolda Okulickiego.

Na krótko przed upadkiem powstania warszawskiego, rozkazem Naczelnego Wodza awansowany na stopień generała brygady i mianowany na stanowisko Naczelnego Komendanta organizacji NIE, kadrowego odłamu Armii Krajowej. Wydał rozkaz likwidacji generała SS w Warszawie Franza Kutschery.

7 marca 1945 został aresztowany przez NKWD w Miłanówku pod fałszywym nazwiskiem Walenty Gdanicki i nierozpoznany został zesłany do obozu pracy na Uralu. Po odbyciu kary, w październiku 1947 powrócił do Polski i osiedlił się pod fałszywym nazwiskiem w Białej Podlaskiej. Nie powrócił już do pracy konspiracyjnej.

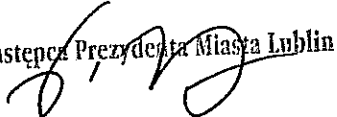
W odpowiedzi na obietnicę amnestii w lutym 1948 ujawnił się. 10 listopada 1950 został aresztowany w Łodzi przez UB. Przewieziony do Warszawy i osadzony w areszcie śledczym. Później przewieziony do więzienia przy ul. Rakowieckiej. Pomimo tortur Fieldorf odmówił współpracy z Urzędem Bezpieczeństwa.

Wkrótce został przeniesiony do więzienia UB przy ul. Rakowieckiej i oskarżony o wydawanie rozkazów likwidowania przez AK partyzantów radzieckich. Po sfingowanym procesie został 16 kwietnia 1952 skazany w Sądzie na karę śmierci przez powieszenie. Prośba rodziny o ulaskawienie została odrzucona. Prezydent Bolesław Bierut nie skorzystał z prawa łaski.

Wyrok przez powieszenie wykonano 24 lutego 1953 w więzieniu Warszawa-Mokotów przy ul. Rakowieckiej. Ciało Emila Fieldorfa potajemnie pochowano w nieznanym do dziś miejscu.

W 1989 roku został rehabilitowany, zmieniono postanowienie, "zarzucanej mu zbrodni nie popełnił".

30 lipca 2006 prezydent Polski Lech Kaczyński odznaczył go pośmiertnie Orderem Orła Białego.

Zastępca Prezydenta Miasta Lublin

prof. nadzw. dr hab. inż. Stanisław Fic

UZASADNIENIE

Witold Pilecki urodził się 13 maja 1901 r. w Ołońcu, na północy Rosji.

W marcu 1914 r. , wstąpił do konspiracyjnego skautingu, tworzonego wówczas w Wilnie i Orle. W grudniu 1918 r. bierze udział - w ramach 1. Wileńskiej Kompanii Harcerskiej - w samoobronie Wilna naprzód przed Niemcami, później bolszewikami.

Zwolniony z wojska jako uczeń-ochotnik w maju 1921 r. zdaje egzamin dojrzałości ,potem kończy Szkołę Podchorążych Kawalerii w Grudziądzu. W latach 1922-1924 studiuje jako wolny słuchacz na Wydziale Rolniczym Uniwersytetu Poznańskiego.

Od września 1926 r. Pilecki osiada w rodzinnym majątku Sukurcze k. Lidy, podejmując zerwane tradycje ziemiańskiego rodu. Organizuje Konne Przysposobienie Wojskowe, tworząc formację "Krakusy". Powraca też do pracy w Związku Harcerstwa Polskiego.

W wojnie 1939 r. Pilecki brał początkowo udział jako dowódca 2. plutonu w szwadronie kawalerii dywizyjnej. Uniknąwszy niewoli, przedostał się do Warszawy i tam, w pierwszej połowie listopada 1939 r., współuczestniczył w założeniu konspiracyjnej organizacji wojskowej pod nazwą Tajna Armia Polska (TAP), która później weszła w skład ZWZ/AK. Działał jako jej szef sztabu - w stopniu podporucznika - używając autentycznego nazwiska Tomasza Serafińskiego, a pseudonimu "Witold".

Latem 1940 r. zgłasza zamiar przedostania się do obozu koncentracyjnego w Oświęcimiu w celu zbadania możliwości uwolnienia więźniów oraz zebrania danych dotyczących ich traktowania. W obozie spędził 947 dni i nocy.

Wiosną 1943 r. Witold Pilecki, w obawie zdekonspirowania przez ujętego i torturowanego przez gestapo uciekiniera, który znał jego działalność konspiracyjną w obozie - uciekł z KL Auschwitz w nocy z 26 na 27 kwietnia. Szczęśliwie dotarł do Warszawy, po paru miesiącach ukrywania się koło Bochni, i złożył w KG AK wyczerpujący raport o obozie, który natychmiast przesłano do Sztabu Naczelnego Wodza w Londynie. Raport ten stał się podstawą ujawnienia prawdy o katordze oświęcimskiej.

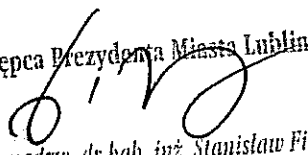
W Warszawie por. "Witold" zmienił pseudonim na "Druh", a nazwisko na Roman Jezierski i podjął pracę w Kierownictwie Dywersji KG AK w Oddziale Informacyjnym "Kameleon". 11 listopada 1943 r. został awansowany do stopnia rotmistrza.

W czasie Powstania Warszawskiego rotmistrz Pilecki był dowódcą 2. kompanii 1. batalionu Zgrupowania "Chrobry II". Po kapitulacji Powstania przebywał w oflagach Lamsdorf (Łambinowice) i Murnau, a od lipca 1945 r. służył w II Korpusie Polskich Sił Zbrojnych. Wówczas opracował obszerną relację z pobytu w obozie koncentracyjnym w Oświęcimiu, której oryginał znajduje się w Studium Polski Podziemnej w Londynie.

Do kraju powrócił w grudniu 1945 r. Namawiany do opuszczenia kraju, wobec grożącego niebezpieczeństwa nie zdecydował się na wyjazd, zdając sobie sprawę z ponoszonego ryzyka.

Aresztowany został 5 maja 1947 r. Rotmistrz Witold Pilecki oskarżony został m.in. o prowadzenie wywiadu na rzecz obcego mocarstwa oraz działania mające na celu organizowanie zbrojnego podziemia. Oskarżyciel żądał dla Pileckiego kary śmierci i taki też wyrok wydał skład sądzący. Wyrok wykonano 25 maja 1948 r. przez rozstrzelanie w więzieniu mokotowskim. Ciało nie wydano rodzinie i nie wiadomo, gdzie Pilecki był pochowany. Symboliczny grób znajduje się na cmentarzu w Ostrowi Mazowieckiej.

1 października 1991 r. Izba Wojskowa Sądu Najwyższego zrehabilitowała go pośmiertnie. Odznaczony dwukrotnie Krzyżem Walecznych, Medalem Niepodległości, Srebrnym Krzyżem Zasługi (1938), pośmiertnie Krzyżem Oświęcimskim (1989).

Zastępca Prezydenta Miasta Lublin

prof. nadzw. dr hab. inż. Stanisław Fic